

Nhược Vũ lại đưa mắt sang nhìn Giai Kỳ trách móc.

-Cô à! Nhìn cô xinh đẹp như vậy, tại sao lại làm chuyện dơ bẩn đi giết chồng người khác, cô không thấy xấu hổ sao?

Lần này khách trong cửa hàng đều tập trung lại hóng chuyện, một bà cô lớn tuổi ghé vào an ủi Nhược Vũ.

-Cô gái à, đây đúng là chồng của cháu sao?

Nhược Vũ rung rung nước mắt đưa ảnh trong điện thoại lên cho người này xem rồi tiếp tục gào khóc.

-Đây là ảnh cưới của tụi con, cô xem mới cưới còn chưa được mấy ngày.

Còn nữa, đây là giấy đăng ký kết hôn.

Trước khi đi du lịch cô đã chụp những thứ này lại, biết đâu có dịp để dùng.

Trí thông minh của cô lại vượt tầm kiểm soát rồi.

Lâm Nhất Phàm lúc này mặt đen như than, không nghĩ tới Nhược Vũ sẽ dùng tới cách này, Giai Kỳ mặt cũng biến sắc, không phải cô nghe nói Châu tiểu thư của Châu gia rất trầm tính và nhu nhược sao?

Bà cô kia xem rất kỹ người đàn ông trong ảnh rồi ngược lên nhìn Lâm Nhất Phàm.

Đúng là hần ta rồi, bà cô này còn hăng hơn Nhược Vũ, chỉ thẳng mặt Giai Kỳ mắng xối xả.

-Đồ tiểu tam giết chồng, ba mẹ cô không dạy cô cách làm người sao? Đã làm kẻ thứ ba rồi còn dám đứng trước mặt chính thất ve vãn chồng người khác.

Lại nói cậu trai trẻ này, nhìn cũng thật sang trọng bảnh bao mà lại đi ăn vụng, thật là đáng xấu hổ mà.

Con gái bỏ quách hần ta đi.

Bà cô nhiệt tình vỗ vai Nhược Vũ khuyên cô nên bỏ cái tên bội bạc ngoại tình kia, làm cô xiu nữa đã bật cười lớn.

Lâm Nhất Phàm biết cô đang hả hê lắm, định nói một câu gì đó minh oan nhưng đám đông bắt đầu xầm xì to nhỏ chỉ chỗ vào hần và Giai Kỳ.

-Vợ đẹp như vậy mà ngoại tình, đàn ông thời nay không biết còn tin được ai nữa.

-Thật xấu hổ, cô gái đó đúng là loại không ra gì.

Giai Kỳ đỏ mặt muốn độn thổ tại chỗ cho bớt nhục nhã, nhìn ánh mắt đắc ý của Nhược Vũ cô ta muốn xông lên để tát một cái cho hả giận, cô ta thầm mắng, đúng là loại đàn bà thâm độc, lúc này một giọng nói vang lên.

-Tôi nhận ra hai người này rồi, cô ta là gái quán bar, có đoạn băng ghi lại cảnh hần ta dành gái với một gã đàn ông khác nữa.

Những người có mặt ở đó túm rúm lại xin đường link đoạn video đó, họ trẻ môi lắc đầu nhìn Lâm Nhất Phàm như một kẻ bội bạc thật sự.

Còn đồng lòng khuyên nhủ Nhược Vũ nên ly hôn với hần ta đi.

Nhược Vũ nhin cười mệt quá, cô vờ đưa tay lên bịt miệng khóc nức lên rồi chen chúc trong đám đông chạy ra ngoài, sau đó nhanh chóng leo lên một chiếc taxi rồi cười nắc nẻ, cười đến

ch ảy nước mắt.

Tài xế phải hỏi cô mấy lần cô mới nói ra được ba chữ “về khách sạn.”

Nhược Vũ bày trò xong thì bắt Lâm Nhất Phàm dọn dẹp tàn cuộc, hấn nghiêng rãng nghiêng lợi hận không thể treo ngược Nhược Vũ lên cây.

Giai Kỳ thì không biết phải giấu mặt vào đâu nữa, xung quanh toàn những tiếng mắg nhiếc cực kỳ khó nghe.

Lâm Nhất Phàm mặt mày hằm hằm kéo Giai Kỳ thoát khỏi vòng vây thật nhanh rồi cũng trở về khách sạn, hấn không lên phòng đồ dành Giai Kỳ mà đi tới phòng 1420 tìm Nhược Vũ.

Nhược Vũ về tới phòng, việc đầu tiên là mở điện thoại lên xem clip mà người đàn ông lúc nãy nhắc tới.

Video có độ phân giải 1080p cực nét, cô có thể nhìn rõ Lâm Nhất Phàm đập thẳng vào bụng gã đàn ông bụng phê kia để bảo vệ người yêu của mình, thật là ngưỡng mộ ghê.

Nhược Vũ nhếch mép cảm thán không ngớt.

-Châu Nhược Vũ, cô mở cửa cho tôi.

Lâm Nhất Phàm đứng trước cửa phòng vừa đập cửa, vừa bấm chuông, giọng nói cực kỳ phẫn nộ.

Nhược Vũ biết hấn ta tới đây làm gì nên ngồi yên không mở cửa.

Lâm Nhất Phàm quyết không để cô yên, hấn lấy căn cước công dân của mình xuống quấy tiếp tân xin chìa khoá dự phòng lên mở cửa, vì trên giấy tờ hấn là chồng của Nhược Vũ nên nhân viên cũng cực kỳ phối hợp.

Không nghe tiếng gõ cửa nữa Nhược Vũ tưởng hấn bỏ cuộc rồi nên cực kỳ đắc ý, cô cười thật tươi mở tivi lên xem.

Lâm Nhất Phàm không một động tác thừa tra chìa khoá mở thành công cửa phòng 1420.

Nhược Vũ mở tivi khá to nên không hay có kẻ đột nhập.

Thấy bộ dạng sảng khoái của Nhược Vũ, Lâm Nhất Phàm càng điên tiết hơn, hấn sải chân dài bước tới □óp cầm Nhược Vũ gần giọng hỏi.

-Cô chơi đủ chưa? Cô nghĩ mình đang làm cái quái gì vậy?

Nụ cười trên mặt Nhược Vũ tắt lịm, sao hấn vào đây được? Nhưng điều quan trọng bây giờ là cầm cô đau.

Nhược Vũ lớn tiếng quát vào mặt hấn.

-Thả tôi ra, tên biến thái này...

Nhược Vũ vùng vẫy đấm thùm thụp vào lưng hấn, điều này càng chọc giận Lâm Nhất Phàm hơn, hấn nhúu mày thật chặt nói.

-Được, hôm nay để tôi cho cô xem như thế nào được gọi là biến thái.

Lâm Nhất Phàm mạnh bạo ghì chặt hai tay Nhược Vũ, môi hấn chạm vào môi của cô ra sức giày vò, hết môi trên rồi môi dưới chỗ nào cũng bị hấn đóng dấu qua.

Nhược Vũ càng kháng cự hấn nàg làm tới, lần này rút kinh nghiệm hấn không đưa lưỡi vào khoang miệng nhỏ mà quét lên cánh môi mềm đùa cợt.

Hắn không chỉ hôn môi, mà đến cổ của cô hắn cũng không tha, Nhược Vũ mặc áo trễ vai càng dễ để hắn hành sự.

Lâm Nhất Phàm m*т thật mạnh, làn da trắng mịn lập tức ửng lên từng đốm đỏ.

Nước mắt Nhược Vũ chảy dài hai khoé mắt, cô gào lên bất lực.

-Lâm Nhất Phàm tôi không phải là điểm, không phải nơi để anh phát tiết, muốn làm chuyện dơ bẩn này thì đi tìm cô bạn gái của anh đi.

Đồ bẩn thỉu.

Tiếng gào xé tâm can của cô làm Lâm Nhất Phàm bừng tỉnh, hắn từ từ trườn xuống khỏi thân thể Nhược Vũ.

Cô nằm tại chỗ trừng mắt tức đến muốn xé ~~Lâm Nhất Phàm~~ ngược, cô cảm thấy nhục nhã vì bị hắn trêu đùa, cô là đồ chơi của hai anh em hắn sao?

Nhược Vũ ngồi bật dậy chộp lấy bình hoa trên bàn ném mạnh xuống đất, mảnh vỡ hoà với nước văng tung toé, bộ dạng của cô bây giờ thật thảm hại.

-Cút.

Lâm Nhất Phàm bất động nhìn cô, có lẽ hắn đã làm cô tổn thương rồi.

Ban đầu hắn chỉ định trả thù cô tội làm hắn mất mặt ở nơi đông người nhưng nào ngờ hắn lại mất kiểm soát như vậy, muốn nói một lời gì đó nhưng lời chưa tới miệng đã vội nuốt xuống.

Lâm Nhất Phàm ngồi xuống nhặt mảnh vỡ vào cho gọn gàng, có lẽ là sợ cô bị thương nhưng hắn càng làm vậy càng khiến Nhược Vũ thêm chướng mắt, cô ném gối về phía hắn quát lên.

-Đi ra ngoài, đừng để tôi thấy mặt anh nữa.

Lâm Nhất Phàm cầm theo mảnh vỡ đi ra ngoài, nhìn hai mắt cô ướm đầm mà tự nhiên thấy cực kỳ có lỗi.

Không nhớ rõ đây là lần thứ mấy hắn không kiềm chế được trước bờ môi nhỏ ngọt như đào ấy của cô.

Lâm Nhất Phàm đi rồi, Nhược Vũ chạy vào nhà tắm đánh răng thật sạch, cô miết mạnh vào răng, tay ghì chặt tới nỗi tay cầm bị gãy ra làm hai.

Cô cũng tắm ngay lập tức để rửa sạch thân thể mình.

Cô và Lâm Nhất Phàm không phải lần đầu đụng chạm, những lần trước cô cũng không phản dữ dội như thế này nhưng nghĩ tới cảnh tượng Lâm Nhất Phàm cũng làm điều tương tự với cô gái đi cùng hắn lúc nãy, khiến cô cảm thấy ghê tởm.

Càng nghĩ cô càng chà mạnh thân thể mình hơn.

Châu Nhược Vũ xin lỗi cô, cô không muốn kết hôn với hắn ta tới nỗi phải kết thúc mạng sống của mình, vậy mà tôi lại để hắn chạm vào cô nhiều lần như vậy.